




TARNOWSKI TEATR IM. LUDWIKA SOLSKIEGO
INSTYTUCJA KULTURY MIASTA TARNOWA



ROMANCA

JACEK CHMIELNIK



autor
JACEK CHMIELNIK

reżyseria
ZBIGNIEW KUŁAGOWSKI

scenografia
PAWEŁ BALDY

muzyka
EDWARD GRJEG

Muzyka ludowa Hiszpanii i Nepalu

obsada:
MONIKA KUFEL

DARJUSZ MAJCZYŃSKI

MARCEL WIJECIACHOWSKI

inspicjent, sufler
Krystyna Fudyma

PREMIERA
9.X.2010

Uroczyste Otwarcie
XIV Ogólnopolskiego Festiwalu
Komedii Talia



Jacek Chmielnik

Jacek Chmielnik – urodził się 31 stycznia 1953 w Łodzi. Aktor teatralny i filmowy, reżyser teatralny i dramaturg. Znany głównie z ról w filmach Juliusza Machulskiego: "Vabank" i "Kingsajz".

W 1975 ukończył Wydział Aktorski PWSFTviT w Łodzi. W tym samym roku zadebiutował na scenie Teatru Ateneum w Warszawie, później był aktorem teatrów w Kaliszu, Łodzi, Poznaniu i Krakowie. Za swe role teatralne został wyróżniony kilkoma prestiżowymi nagrodami. W latach 1993–1996 był dyrektorem Teatru Równego w Łodzi.

Najważniejsze role filmowe: "Vabank" i "Vabank II czyli riposta", jako Moks, "Rad Niemnem" jako Zygmunt Korczyński, "Kingsajz", jako Olgierd "Olo" Jedlina.

Grał również w serialach, m.in.: "Polskie drogi", "Przyjaciele wesołego diabła", "Ra dobre i na złe", "Świat według Kiepskich".

Od 1997 reżyserował spektakle teatralne, m.in. w Gliwicach w Teatrze Muzycznym - operę "Cyrulik sewilski", musical "Grają naszą piosenkę" oraz operetki "Zemsta nietoperza" i "Kwiat hawajii".

Był także dramaturgiem. Jego komedia "Romanca" grana była w wielu polskich teatrach, jak również w USA. Pozostałe dramaty, to m.in.: "Wiosna w zoo", „Psychodrama, czyli seks w życiu człowieka”, „Psychoterapia, czyli seks w życiu człowieka”, „Giewonf”.

Zmarł tragicznie 22 sierpnia 2007 w Suchawie koło Włodawy, na skutek porażenia prądem z wadliwej instalacji elektrycznej.



*Paule Zbyszek!
Dziękuję za pomoc i Estetę współpracę
w naszym wspólnym "magnum masterpiece"
w Bytomiu i Raciborzu 4-5.08.1996 r.
Janek Chmielowski*



Reżyser Zbigniew Kułagowski

OD REŻYSERA

Z Jackiem Chmielnikiem spotkałem się piętnaście lat temu w wyjątkowych okolicznościach. Grałem wówczas „Trzeciego” w jego „Romancy” podczas kilkudniowego tournée na Śląsku. Koledze, aktorowi kreującemu wtedy postać Lorenza nagle zmarł ojciec. Staaliśmy więc przed trudną decyzją: albo odwołać wszystkie pozostałe spektakle, albo w trybie pilnym przygotować nagłe zastępstwo. Zastanawialiśmy się, kto mógłby – praktycznie bez próby – podjąć się tak szalonego i ryzykownego zadania. Odpowiedź nasunęła się sama: dokonać tego mógł tylko sam autor i aktor w jednej osobie – Jacek Chmielnik... W ciągu paru godzin przyjechał z Krakowa. Pracował wtedy w Teatrze im. J. Słowackiego. Wydawał się niedostępny, milczący, skupiony. Przymierzył kostium. Mieliśmy jedynie czas, aby przed spektaklem skrzyżować szpady ustalając rysunek finałowego pojedynku. To co wydarzyło się później na scenie wspominam do dziś jako niezwykle, wyjątkowe w swoim rodzaju doświadczenie. Nie mając ustalonych wcześniej sytuacji graliśmy wsłuchując się w swoje kwestie, pilnie obserwując każdy swój ruch, gest i spojrzenie. Współtworzyliśmy spektakl starając się precyzyjnie podawać tekst jednocześnie improwizując wśród (sie!) i wobec publiczności. Przeżycie wręcz metafizyczne!

Jacek okazał się wtedy nie tylko świetnym partnerem, ale również życzliwym i miłym kolegą. Później, w garderobie rozmawialiśmy długo o teatrze i o jego „Romancy” pisanej tekstem „osiemnastowiecznego poety”... Śmiał się opowiadając, że wielu jego znajomych podejrzewało go o to, że znalazł ten tekst w starej bibliotece, „na górnej półce pod sufitem...”

„Romanca” we współczesnej polskiej dramaturgii jest tekstem wyjątkowym. To precyzyjnie skomponowana partytura pełna zaskakujących kulminacji, zwrotów akcji, bogato ilustrowana przetworzeniami głównego tematu (con amore...) Z niezwykle, zaskakującą codą.

Nie więcej zdradzić nie wolno! Gdyż.....

Prawda zaś zawsze zwycięża w teatrze.
Bo on sam prawdą jest. I prawdę mówi.
Zawsze, niezmiennie – Nawet kiedy kłamie.....

Zbigniew Kułagowski

Romanca (od hiszpańskiego "el romance") – utwór liryczny o charakterze epickim zbliżony do ballady. Od ballady różni się brakiem pierwiastka dramatycznego, lekkością i większym nasyceniem liryzmem. Romanca pojawiła się w XV w. w Hiszpanii i od tego czasu jest uprawiana przez autorów z kręgu kultury iberyjskiej i iberoamerykańskiej. Wychodzi się ze średniowiecza, ale swój największy rozkwit przeżywała w renesansie.

Klasyczna romanca hiszpańska służyła głównie do upamiętnienia wydarzeń historycznych.

Zaabsorbowana przez kulturę europejską zmieniała swój charakter. Na przykład w wydaniu francuskim była sielankowym lekkim poematem.

Romanca pojawiła się również w literaturze polskiej. Przykładem może być "Pierwiosnek" Adama Mickiewicza, czy Zenona Przesmyckiego "Romanca".

W muzyce jest to pieśń liryczno – sentymentalna, pierwotnie o tematyce rycerskiej, bohaterskiej, mająca prostą budowę zwrotkową, popularna pod koniec XVIII wieku.



Francesco Hayez "Pocałunek", 1859, Mediolan, Pinacoteca di Brera

Algernon Charles Swinburne

BALLADA W KRAJNIE MARZENIA

Ukryłem serce w gęstwinie różanej,
Kędy nie dotrzeć żadnej słońca skrze:
W pościeli miększej nad śnieżynek piany
W płatkach różanych skryłem serce swe.
Dlaczegoż nie śpi? Czemu wciąż się rwie.
Choć ani listkiem nie drgnie róży krzew?
Cóż jest, żeś skrzydły strzępł i pierzchł, o śnie?
Tylko ptaszyny utajonej śpiew.

Leż, serce, rzekłem, ścichły wiatru tany,
Groń ostry słońca w puchach liści mrze:
Leż cicho, wiatr też, choć niezmordowany
Jak ty, zadrzemał na mórz ciepłych szkle.
Ranią-ż cię jeszcze ciernie myśli złe?
Drażni-ż nadziei niepochwytyanych zew?
Cóż to tak sen ci rzęs rozprasza wciąż?
Tylko ptaszyny utajonej śpiew.

Źłina krainy tej zaczarowanej
Z map podróżniczych żadna nie wie,
A owoc słodki, jak rodzą jej łany,
Ra jakimż rynku kto widział i gdzie?
Jaskółki znów śmigają we mgle,
Senne się pieśni słaniają wśród drzew:
W kniejach nie budzi tam szczekanie psie,
Tylko ptaszyny utajony śpiew.

W świecie marzenia błogo nieraz śnię,
Rie tu mię z ziemskich nie dochodzi stref:
O uczuć prawdzie czy miłości grze –
Tylko ptaszyny utajonej śpiew.



KARPACKA
SPÓŁKA GAZOWNICTWA

MECENAS TEATRU

Dyrektor naczelny i artystyczny - EDWARD ŻENTARA

Zastępca dyrektora - RAFAŁ BALAWEJDER

Główna księgową - ELŻBIETA POPADIAK

Koordynator pracy artystycznej - WIOLETTA ŁAWNIIUK

Sekretariat - AGATA SADEL

Specjalista ds. prawno - administracyjnych - MACIEJ WIETRZYK

Kierownik techniczny - JERZY PRYZSTUPA

Pracownia stolarska - JÓZEF KIELBASA

Kierownik pracowni plastycznej - ANDRZEJ KRZYCZMONIK

Pracownia krawiecka - MAŁGORZATA JERZYKOWSKA

Oświetleniowcy - TADEUSZ WIŚNIEWSKI, WIESŁAW HABEL

Akustyk - JERZY MILEWSKI

Rekwizytor - STANISŁAW KUTA

Garderobiana - BARBARA ŁAZARSKA

Montażysta dekoracji - BARTŁOMIEJ IWANEK (brygadzysta),

RYSZARD ADAMIAK, ZDZIŚLAW MAZUR,

RYSZARD POCIECHA

Magazyn kostiumów - MAŁGORZATA SAIDA

Kierownik administracji - EWA ROSA

Inspektor ds. bhp, p.poż. - WŁODZIMIERZ NĘDZA

Zaopatrzeniowiec, kierowca - KAZIMIERZ PRYBICZY

Organizatorzy widowni - MAŁGORZATA GUTWIŃSKA,

STANISŁAWA JĘDRZEJC

Specjalista ds. wizualizacji i reklamy - MACIEJ SROKA

Reklama - KRYSZYNA SZAFORZ

REDAKCJA PROGRAMU

Tarnowski Teatr, okładka Paweł Baldy, grafika/skład Maciej Sroka

W programie wykorzystano materiały z Google, Wikipedii.

TARNOWSKI TEATR IM. LUDWIKA SOLSKIEGO

ul. Mickiewicza 4, 33-100 Tarnów, centrala: (014) 636 12 52, sekretariat: (014) 636 12 55,

e-mail: sekretariat@teatr.tarnow.pl, www.teatr.tarnow.pl.

Informacja, rezerwacja miejsc oraz sprzedaż biletów i spektakli w biurze organizacji widowni

w Pałacu Młodzieży, ul. Piłsudskiego 24, od poniedziałku do piątku, w godz. 8.00 – 16.00,

tel. (14) 699 12 53, 668 008 904, promocja@teatr.tarnow.pl.

Licencja na wystawienie utworu została wydana przez Stowarzyszenie Autorów ZAiKS